

чителини“ отъ Каравелова до нѣкон отъ първенците българини въ Цариградъ. Левски и Кънчевъ тръгнали „неприятни визити“ да правятъ на първенци и голѣмци. Захванали съ *Тънчилещовци* и свършили съ *Чомаковци*. Хр. *Тънчилещовъ* ималъ търпението да ги изслуша, ималъ и добрината на умъ да ги научи: „другиму да не сте говорили такива нѣща, защото ако се научи Алипаша и *Диаръ Бекиръ* не може ви побра!“ Стефанъ Иличъ имъ обѣщалъ и дѣйствително станалъ разпространителъ на вѣст. „Свобода“ между цариградската българска младежъ. Чрѣзъ французката поща—Галацъ—Цариградъ, Иличъ е приемалъ вѣст. „Свобода“ и бунтовни писма. Отъ 1869—1872 год. около 150 броя отъ в. „Свобода“ Иличъ тайно е разнесълъ между българитѣ въ Цариградъ.

Петко *Славѣйковъ*, редакторъ на в. „Македония“, (тогава) приелъ както подобава пратеницитѣ на *Каравелова*; нагостилъ ги съ разни мезета, отвелъ ги на разходка и на „сладка приказка“ въ гъстата гора на „*Хюнкяръ-Су*“ (царскитѣ води), и се съгласилъ да дѣйствуватъ така: Каравеловъ чрѣзъ вѣстн. „Свобода“ да блѣска безъ пощада Падшаха и министритѣ му, а *Славейковъ*, чрѣзъ „Македония“, — патриаршията, провинциалнитѣ турски властелини и чиновницитѣ рушведчи. По-събуденичкитѣ членове на тайнитѣ комитети, особено ония, които знайтъ перо да държатъ, ежедневно да съобщаватъ въ редакциитѣ на в. „Свобода“, и „Македония“ чиновническитѣ злоупотрѣбления и поведението на конашникитѣ чорбаджии.

§ 1. Всеки м. ч. т. б. р. комитетъ трѣбва да има свой мѣстенъ кореспондентъ (дописникъ), който да съобщава на вѣстницитѣ: „Свобода“ и „Македония“ станалитѣ въ неговия районъ происшествия.

§ 2. „Свобода“ ще хвали „Македония“, а по нѣ-